

Закарпатській області позитивно вплине розвиток транспортної інфраструктури, в т.ч. транскордонної, зокрема, поліпшення стану існуючих доріг загального користування та комунальної власності і дорожнього облаштування, розбудова нових контрольно-пропускних пунктів по лінії кордону між Україною та суміжними з областю країнами ЄС [2].

Список використаної літератури:

1. Головне управління статистики у Закарпатській області [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uz.ukrstat.gov.ua/statinfo/statinfo.html>.
2. Кухарчик В. Г. Міжнародна торгівля транспортними послугами: сучасний стан / В. Г. Кухарчик // Економічні інновації : зб. наук. пр. – Одеса : ІПРЕД НАН України, 2009. – Вип. 39. – С. 50–57.
3. Біліченко В.В. Трансформаційні процеси та стратегії розвитку автотранспортних підприємств / В.В. Біліченко, В.О. Огневий // Вісник ЖДТУ. – 2008. – № 3(46). – Т. 2. – С. 12–17.

Стегней Маріанна Іванівна,
д-р екон. наук, професор, декан факультету
економіки, управління та інженерії,
Мукачівського державного університету,
Іртищева Інна Олександрівна,
д-р екон. наук, професор,
Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова,
Войт Дмитро Сергійович,
к. екон. наук, докторант,
Міжнародний університет бізнесу і права

ОСОБЛИВОСТІ ІНСТИТУЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Система інституційного забезпечення соціально-економічного розвитку на даному етапі в Україні перебуває на стадії реформування і потребує додаткових розвідок щодо оптимізації її окремих елементів, механізмів та процесів. В сучасних умовах, що характеризуються поглибленням соціальних й економічних диспропорцій та протиріч на рівні регіонів все більш актуальними постають

завдання ефективного перерозподілу обов'язків, повноважень та ресурсів на всіх рівнях державного управління – від функціонального (на національному рівні) до регіонального та місцевого у контексті передачі більш широкого обсягу із вказаного переліку від центрального органу (держави) до регіональних інституцій та органів місцевого самоврядування у відповідності до принципів Європейської хартії місцевого самоврядування.

Забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку нашої держави потребує формування відповідної сучасним реаліями та потребам суспільства інституційної архітектури, що забезпечувала б найбільш оптимальну систему прийняття і реалізації управлінських рішень на всіх рівнях, баланс владних повноважень та сприяла б прискоренню процесів економічного зростання.

Під інституційним забезпеченням соціально-економічного розвитку слід розуміти сукупність існуючих та створюваних інституцій, що безпосередньо залучаються до процесів формування та реалізації державної регіональної політики. Відповідно, інституції соціально-економічного розвитку можна умовно поділити на такі групи:

- за формою власності: державні, громадські, приватні, комунальні, самоврядні;
- за широтою виконуваних функцій: спеціалізовані, багатофункціональні, універсальні, підтримуючі;
- за обсягом повноважень: загальнодержавні, регіональні, територіальні (муніципальні), допоміжні;
- за роллю у соціально-економічному розвитку: основні (органи державної і регіональної влади, ринок, власність та її форми, бізнес, законодавча база тощо) та другорядні(правила, які регулюють взаємодію держави і бізнесу, порядок надання пільгових умов інвесторам, порядок розподілу регіональних фондів розвитку тощо);

Саме їх склад і пропорційність розподілу функцій, завдань та повноважень щодо регулювання соціально-економічного розвитку визначають темпи економічного зростання та благополуччя населення у тій чи іншій країні.

Доцільно зауважити, що попри значну кількість державних, регіональних та спеціалізованих інституцій, що діють у Україні, у країнах ЄС цей перелік є значно ширшим. Зокрема, до інституцій, які безпосередньо залучаються до процесів регіонального та територіального розвитку (окрім державних та самоврядних органів різних рівнів) можна віднести: технополіси, бізнес- та інноваційні центри, асоціації муніципалітетів; консалтингові агенції, регіональні фінансові компанії; фонди територіального розвитку; профспілки та рекрутингові агенства, бізнес-інкубатори та венчурні фонди; благодійні фонди; комунальні фундації, волонтерські організації та багато інших. Частина з перерахованих інституцій функціонує і в Україні, проте діяльність їх є не достатньо ефективна через відсутність сприятливого правового поля, що регулює їх функціонування, права, обов'язки та напрямки співпраці з офіційними інституціями.

Як зазначають науковці Валентюк І. та Сухненко В., необхідними передумовами для ефективного функціонування інституцій соціального та економічного розвитку територій є зокрема: «взаємна довіра та рівноправність»;

колегіальне визначення стратегії діяльності; дотримання учасниками партнерства узгодженої стратегії, водночас її коригування відповідно до вимог ситуації; існування чітко визначених та реальних завдань партнерства» [1, с. 122].

Дослідження показали, що формування системи інституційного забезпечення соціально-економічного розвитку на даному етапі в Україні знаходиться на стадії руйнації або інжинірингу історично сформованих інституцій (як спадщина соціалістичного устрою радянської економіки) та формування нових інституцій ринкового типу.

Окрім того, процес децентралізації та формування відповідного інституційного забезпечення у регіонах здійснюється надзвичайно повільними темпами, що посилює необхідність переходу з добровільно правового режиму об'єднання територіальних громад до адміністративно-примусового, якщо процес не завершиться у заплановані строки, тобто до кінця 2020 року.

Список використаної літератури:

1. Валентюк І. Інституційне забезпечення розвитку територій України / І. Валентюк, В. Сухенко, Н. Сич // Вісник Національної академії державного управління. – 2013. – №11. – С. 119-130
2. Financial mechanism of the socio-oriented economic development of the black sea region / M. Stehnei, I. Irtysheva, O. Gurina // Baltic Journal of Economic Studies : the scientific journal. – Riga, 2018. – Vol. 4, No.4. – P. 202-208.

Черничко Станіслав Федорович,
к.е.н., доц.кафедри товарознавства та комерційної діяльності,
Ульянович Олександр Сергійович, магістрант
Ужгородський торговельно-економічний інститут КНТЕУ

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ РИНКУ БУДІВЕЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ РЕГІОНУ

Актуальністю обраної теми полягає в тому, що не зважаючи на важкі політично-економічні та соціально-економічні стани в країні, ринок будівельних матеріалів та будівництва (монтажно-проектних робіт) стрімко збільшує свої показники.

Будівельна галузь є однією з основних ланок господарювання в кожній країні. Вона тісно пов'язана, впливає та залежить від розвитку багатьох суміжних галузей таких як металургійна, деревообробна, енергетична, машинобудівна, хімічна, легка промисловість тощо, тому стан будівельної галузі відображає економічний стан країни у цілому.

У свою чергу, будівельний комплекс складається із п'яти складових: виробництво будівельних матеріалів, будівництво, будівельне машинобудування

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>